

opusdei.org

La Casa de la Caritat i l'Església de Montalegre

Conferència pronunciada per Josep Masabeu el 15 de novembre de 2016. "La Casa de Caritat i l'Església de Montalegre. Aproximació històrica". Amb aquest acte l'Església de Montalegre ha tancat els actes previstos per aquest Any de la Misericòrdia convocat per el Papa Francesc.

16/11/2016

I. ELS ORÍGENS

Des de temps immemorial es coneix l'existència d'una ermita dedicada a Santa Maria de Montalegre en el terme municipal de Tiana, on ara hi ha la Conreria. Allà es venerava una imatge de la Mare de Déu de Montalegre o de l'Alegria.

En aquest indret, a finals dels segle XII, era establerta una comunitat de monges, anomenades Canongesses de Santa Maria de Montalegre, que l'any 1362 es traslladaren a Barcelona a la finca que fa cantonada entre el carrer Montalegre i Valldonzella. Allà edificaren el nou monestir amb una església pública sota la mateixa advocació de Santa Maria de Montalegre, en la qual la primera Missa Solemne fou celebrada el 22 de novembre del 1362.

La petita imatge de pedra que hi ha al carrer Montalegre cantonada amb

Valldonzella és de finals del segle XIV o començaments del XV. És dins una fornícula, a la façana de l'edifici que fou Casa de Caritat –avui Centre d'Estudis i Recursos Culturals de la Diputació de Barcelona-, i és coneguda amb el nom de Verge de l'Alegria o Mare de Déu de Montalegre. Probablement és la imatge més antiga d'aquesta advocació.

L'any 1593, en extingir-se l'orde de les monges de Santa Maria de Montalegre, en aquest edifici fou erigit el Seminari de la Diòcesi de Barcelona que prengué el nom de Col·legi o Seminari Episcopal de Nostra Senyora de Montalegre de la Ciutat de Barcelona. El Seminari romangué en aquest edifici fins l'any 1772, quan es traslladà a l'església de Betlem, a la Rambla, i al contigu Col·legi de Betlem o de Cordelles, d'on havien estat expulsats els jesuïtes.

L'edifici de Montalegre va ser destinat primerament a Hospici.

El 1743 es va construir el Pati Manning. S'ignora l'autor del projecte, encara que és una obra que segueix les línies característiques que es troben en aquestes contrades. Deu el seu nom al barceloní Robert Manning que, el 1865, cedí un gran llegat a l'Hospital de la Santa Creu i a la Casa de Caritat.

Per Reial Ordre de 8 d'Octubre del 1802 el Rei Carles IV hi estableix la Casa de Caritat.

II.LA CASA DE CARITAT

Les “Olles Públiques”

A conseqüència de la Revolució francesa i les guerres amb Anglaterra, quedà malmesa l'economia espanyola a finals del segle XVIII, deixant un rastre de fam i misèria.

Per pal·liar aquesta situació, el Capità General Agustí de Lancaster -Duc de Lancaster-, decidí adoptar una resolució que, encara que provisional, proporcionés els mitjans necessaris per atendre les necessitats més urgents. Creà una Junta d'Auxilis i encapçalà una subscripció pública amb la finalitat de crear menjadors -“Olles públiques”- per a atendre la gent més necessitada. Els resultats d'aquesta col·lecta foren notables i durant molt de temps es van alimentar molts indigents.

Amb la firma de la pau minvaren les dificultats i la Junta que administrava aquest ajut va dissoldre les “Olles Públiques”, i pensaren utilitzar el romanent en la fundació d'un asil o casa de caritat.

La Reial Ordre de 8 octubre 1802

Aprofitant l'estada a Barcelona del Rei Carles IV, el Capità General proposa al Rei el 27 de febrer de 1802

la creació de la Casa de Caritat, i acompanya un estudi sobre la necessitat, govern, organització, etc. Acompanya també un pla d'indústries en manufactures i fàbriques que assegurin la seva subsistència econòmica.

El Rei atorga el seu permís per Reial Ordre del 8 d'octubre del 1802 que dirigeix al Comte de Santa Clara, Capità General en aquest moment. La Casa de Caritat s'estableix en aquest edifici, que s'ampliarà posteriorment amb altres edificacions que s'aixecaren en gran part del solar de l'antiga horta del Palau dels Comtes de Vallfogona, situat en l'actual carrer de Ferlandina.

El Rei traspassa a la Casa de Caritat els beneficis de les Rifas i Balls de Màscara que havien estat concedits anteriorment a les "Olles Públiques". Per recaptar fons que permetin afrontar les primeres despeses,

s'organitzen unes Rifetes periòdiques, anomenades Rifetes del Porc, perquè aquest era el premi, a més d'una quantitat de diners. Amb la mateixa finalitat que les Rifetes es celebraren Balls de Màscara al Saló de la Llotja de Comerç, i també es va preveure la recaptació d'almoines.

L'edifici és cedit el 15 de novembre de 1803 a la Casa de Caritat, que comença a funcionar el 30 de novembre de 1803 amb 189 pobres provenint de l'Hospici.

Una col·laboració de tothom

La iniciativa no és de l'Església, sinó que, des del primer moment hi ha interrelació entre la societat, les institucions civils i l'Església per col·laborar en l'atenció de les persones que ho necessitaven.

A l'hora de consolidar la feina i donar-li continuïtat, llavors són les religioses les que s'hi posaran.

I es fa amb un plantejament "modern" per a l'època: Combina el que avui en diríem la atenció primària (habitatge, acolliment, menjar, roba,) i alhora la promoció social, per tal que aquestes persones s'incorporin a la societat.

Primer, dóna-li un peix (atenció primària)

Al principi s'adoptà el sistema d'assistència de zeladors per als homes i matrones per a les dones.

El 12 de novembre de 1829 s'instal·laren a la Casa de Caritat les Germanes Carmelites de la Caritat amb la Mare Joaquina de Vedruna, que era la Fundadora de l'Institut. Dirigien el Departament de Dones.

El 28 d'agost de 1854 morí a la Casa de Caritat la Mare Joaquina de Vedruna, Fundadora de les Germanes Carmelites de la Caritat. Fou beatificada el 19 de maig de 1940

per Pius XII, i canonitzada el 28 d'abril de 1959 per Joan XXIII. Al Pati Manning hi ha una làpida commemorativa que diu:

“Santa Joaquina Vedruna de Mas, Fundadora de la Congregación de las HH. Carmelitas de la Caridad, insigne educadora y apóstol de la caridad, entregó el alma a Dios en esta Casa el dia 28 de agosto de 1854.

La Excma. Diputación Provincial de Barcelona en las fiestas de su canonización. 28 de abril de 1959”

La Junta desitjava que les Germanes Carmelites es fessin càrrec també del Departament d'Homes. Les Constitucions d'aquesta comunitat, dedicada exclusivament a l'atenció de dones, no permeteren arribar a un acord.

Davant la necessitat d'acabar amb les deficiències existents en l'assistència dels homes i nens, la Junta arribà a

un acord amb les Filles de la Caritat de Sant Vicenç de Paül, que es van fer càrrec del Departament d'Homes el 8 de setembre de 1879.

Pocs mesos després, el 17 de febrer de 1880, les Germanes Carmelites manifesten el desig de deixar el Departament de Dones, de manera que el dia 1 de maig de 1880 prenen possessió del mateix les Filles de Sant Vicenç de Paül, unificant-se així la atenció de l'entera Casa de Caritat.

L'atenció mèdica dels asilats consta ja l'any 1806 amb personal propi de la Casa. Entre l'any 1833 i el 1867 es va establir un conveni amb l'Hospital de la Santa Creu. A partir d'aquell moment la Casa de Caritat es torna a fer càrrec dels malalts, amb la col·laboració de diversos metges. El 1871 s'instal·la la Farmàcia, amb un farmacèutic titular, assistit per dues religioses.

I al mateix temps, ensenya-li a pescar (promoció social)

En aquest marc, la instrucció elemental ocupava un lloc privilegiat. Hi havia una Escola de Nois i una Escola de Noies. Es començà amb un ensenyament molt bàsic, amb un parell de mestres i ajudants. Progressivament es desenvolupà un sistema escolar graduat, dels 2 anys als 14.

Es va implantar un sistema d'educació especial per a disminuïts:

Escola de Cecs

Escola de Sord-muts

Ensenyaments per a Deficients Mentals

Finalment, al llarg del anys aparegué l'Acadèmia de Música i s'introduïren els ensenyaments de Dibuix i Educació Física.

Durant el temps de la Mancomunitat de Catalunya (1914-1923) s'hi establí una secció escolar de tres graus coneguda pel nom d'Escoles Catalanes de la Casa de Caritat.

I també hi hagué un nombre d'estudiants que assistien a classe a diversos establiments de la ciutat: Institut, Escola de Magisteri, Escola de Comerç, i fins i tot a la Universitat i al Seminari.

L'ensenyament de la Música fou dirigit per grans mestres del moment. Durant molts anys es formà una Banda de Música que adquirí renom nacional, donant concerts a moltes poblacions de Catalunya i Espanya, i fins hi tot a França. Sortien músics ben preparats, que trobaven feina a la Banda Municipal de Barcelona i als Cors i Orquestra del Liceu.

Els Tallers

L'educació elemental era el pas previ per a la formació professional.

Amb el temps van anar sorgint altres tallers, fins als 18 que va arribar a tenir. Els tallers es dedicaven a l'aprenentatge dels interns, i alhora el seu funcionament servia per a la provisió de fons per a la Casa de Caritat, atès que feien feines per l'exterior. Es feien manufactures de cotó, fabricació de pa i galetes, fàbrica d'agulles, fàbrica de porcellana, fàbrica de fideus, fusteria, lampisteria, llauners, sastreria, sabateria, tall i confecció, impremta, impremta per a cecs, serralleria, tallers de baster, torners, esparteria, pintura, cereria, electricitat, ebenisteria, xocolateria, saboneria i taller de joguines.

El taller que va tenir més volada va ser la "Impremta-Escola", que es va instal·lar l'any 1872 i va funcionar fins el 1969 en els edificis de la Casa

de Caritat, tot i que aquesta s'havia traslladat a les Llars Mundet el 1957. En ella s'ha realitzat la publicació de molts llibres comercials i molts treballs encarregats per les Corporacions Oficials. En la Impremta-Escola es van confeccionar també la “Hoja del Lunes”, el “Boletín Oficial de la Provincia”, el “Diari Oficial de la Generalitat” i altres publicacions periòdiques.

Fonts d'ingressos

Les fonts de finançament del centre variaren al llarg del temps, encara que sempre figuren entre elles el treball dels interns, les subvencions oficials i els ajuts caritatius, ja sigui regularment o de manera extraordinària, en forma de Donatius, Herències i Llegats.

Algunes de les modalitats que revestiren aquests ingressos arribaren a formar part de la vida quotidiana i de relació de la ciutat:

Ball de Màscares i Festes en el Saló de la Llotja i en el Liceu

Les Rifés

Explotació dels banys públics de la platja de la Barceloneta

Explotació de la plaça de Braus de la Barceloneta (anomenada la “Antigua” o el “Torín”)

L'Impremta-Escola, ja esmentat

El Servei de Pompes Fúnebres que, obtingut el 1838, es mantingué fins que expirà la concessió el dia 1 d'abril de 1956. La Casa de Caritat rebé l'exclusiva de la conducció dels cadàvers al cementiri en cotxes de cavalls, desenvolupant una veritable indústria funerària que exigí un treball suplementari dels seus tallers (especialment els de confecció i cereria), el manteniment primer d'unes bones cavalleries i després un bon parc automobilístic, i fins i tot

l'habilitació d'una sala d'autòpsies i un dipòsit de cadàvers. També desenvolupà el mateix servei en les principals poblacions de la rodalia de Barcelona. Alguns anys els ingressos produïts pel Servei de Pompes Fúnebres cobreixen la meitat de les despeses de tota la Casa de Caritat.

III.L'ESGLÉSIA

Un nou temple

Des de la seva creació l'any 1802, la Casa de Caritat utilitzà per als actes de culte l'antiga capella de Santa Maria de Montalegre que havia estat primer de les Monges Canongeses i després del Seminari Diocesà.

El creixement de la població de la Casa de Caritat –unes 2000 persones en finalitzar el segle XIX- demanava un temple més espaiós per a encabir-la. A finals del 1899 la Junta de Govern de la Casa de Caritat comença a estudiar la possibilitat de

construir un nou temple i recull les primeres almoines. La Junta desitja que es pugui estrenar la nova església el 1902, per commemorar el Centenari de la Casa de Caritat.

S'encarrega el projecte al prestigiós arquitecte barceloní August Font i Carreras (1845-1924), que va ser l'arquitecte de la Casa de Caritat de manera gratuïta des de l'any 1899 fins a la seva mort. Entre altres edificis destacats, August Font va projectar el cimbori i va dirigir les obres de la façana de la Catedral de Barcelona.

La construcció es va anar sufragant exclusivament amb donatius, tal com la Diputació establí el 23 d'octubre de 1900, autoritzant la construcció amb la “condición de que dichas obras se lleven a efecto sin gravamen de los recursos del Establecimiento ni de los demás fondos provinciales”.

Es van utilitzar en la nova església tots aquells elements útils provinents de l'antiga. Així, per exemple, les pedres, teules i altre material procedent de l'enderroc de l'antiga església i altres edificis contigus. Amb la pedra es va construir la façana del carrer Valldonzella. La porta que dóna al Pati Manning és la mateixa, situada en el mateix lloc però a un nivell més elevat. Els dos grans quadres situats actualment sota del cor, a costat i costat del cancell, havien format part del retaule de l'antiga església.

L'església fou beneïda el 15 d'octubre de 1902, i començà seguidament el culte. La consagració de l'altar fou realitzada pel Cardenal Salvador Casañas, Bisbe de Barcelona, el 23 de desembre de 1902.

La Capella de la Mare de Déu de la Medalla Miraculosa, projectada també per August Font, s'inaugurà el

27 de novembre de 1908.

Originàriament tenia entrada només pel Pati Manning.

L'orgue va ser construït per Lope Alberdi i Recalde (1869-1948), un dels millors orgueners del moment. És un orgue de concepció romàntica. La façana de l'orgue, de fusta de cedre, va ser dissenyada per Enric Sagnier i Villavecchia (1858-1931), reconegut arquitecte, que era Vocal de la Junta de Govern de la Casa de Caritat. Va ser beneït i inaugurat el 27 de novembre de 1927, festa de la Mare de Déu de la Medalla Miraculosa.

Els vitralls. Un cant a l'amor i la misericòrdia

Els vitralls són els originals, els mateixos que es van realitzar en els diversos moments de la construcció de l'església, capella de la Miraculosa i sagristia. Són d'una extraordinària qualitat. Els de l'església van ser realitzats l'any 1902 pel vitraller

Antoni Rigalt, que també realitzà els de la Capella de la Miraculosa l'any 1908. La major part dels vitralls estan formats per motius geomètrics i florals i van combinant els colors. Tots són diferents, i no n'hi ha cap de repetit.

En total a Montalegre hi ha 81 vitralls de gran vàlua. A la nau de l'església, 62 i les 3 grans rosasses; 12 a la capella de la Miraculosa, i 4 a la sagristia.

Els de la part superior de la nau estan dedicats a diversos sants que van destacar en la seva vida per l'exercici de la caritat. Al costat esquerra de la nau trobem els vitralls dedicats a Sant Josep Oriol, Santa Clotilde i Sant Jeroni Emilià. En el costat dret, els vitralls de Sant Tomàs de Villanueva, Sant Francesc Xavier i Sant Joan de Déu.

Els set vitralls del presbiteri, formant "petites" finestres rodones,

representen les set obres de misericòrdia corporals. En el vitrall central hi ha la figura de Sant Vicenç de Paül. D'esquerra a dreta són: donar menjar al qui té fam, visitar els malalts, donar beure a qui té set, acollir el qui no té aixopluc, vestir el despullat, visitar els presos, enterrar els morts.

Hi ha tres gran rosasses, una a cadascun dels extrems del creuer i una altra als peus de la nau. Estan formades per motius geomètrics i florals, i en el centre destaquen paraules referides a l'amor. A la rosassa del creuer esquerre, sobre la capella del Santíssim, hi posa 'Dilige'(estima); a la del creuer de la dreta, sobre la capella de confessionaris, hi posa 'Miserere'(compadeix-te); i en la del peu de la nau, darrere de l'orgue, hi posa 'Charitas'(caritat).

La casa 'Hijo de Eudaldo R. Amigó y Cia' realitzà l'any 1911 els quatre vitralls de la sagristia, aprofitant les velles vidrieres de l'antic temple, que hagué de restaurar i completar.

Són quatre vitralls amb formes geomètriques. En el centre cadascun hi porta un motiu diferent. En un hi ha el clàssic anagrama de Jesús, en un altre l'anagrama de Maria; un altre vitrall hi té el Cor de Jesús amb una corona d'espines, i en l'altre hi ha el Cor de Maria traspasat per una espasa. Son els mateixos motius que es troben representats en fusta en els relleus de la porta principal

El temps de la guerra civil

La guerra civil respectà la fàbrica i l'orgue de l'església, però comportà la destrucció de totes les imatges, confessionaris i vasos sagrats, entre ells dues riques i artístiques custòdies, una d'elles de gran valor.

L'església va tenir diverses utilitats. En alguns moments s'hi van posar llits i s'utilitzà com a hospital. També era magatzem de queviures (patates, sobre tot) i de les grans bobines de paper de la Impremta-Escola.

Restauració després de la guerra

Acabada la guerra es procedí a la restauració necessària per reprendre el culte. La restauració va ser encarregada a l'arquitecte barceloní Isidre Puig i Boada (1891-1987). Les obres consistiren en la remodelació del presbiteri, construcció de nous confessionaris, instal·lació elèctrica, repàs de goteres i nova pintura de tot l'interior.

L'Altar Major, amb el seu impressionant baldaquí, van ser realitzats per l'artista Jaume Busquets i Mollera (1904-1963). El baldaquí és tot ell ple de baix-relleus de figures d'àngels. En la part interior hi ha tot el text del 'Gloria in

excelsis Deo' de la Missa, escrit en els nervis de l'artesonat i les cintes que sostenen els àngels en les seves mans. La taula de l'altar és - reformada- la mateixa que hi havia des del principi. Cadascú dels seients de cor -realitzats amb fusta de noguera- que hi ha en el presbiteri tenien, abans de la guerra, una mena de petit baldaquí. En aquesta ocasió els baldaquins es van retirar i es va utilitzar la fusta per a la construcció dels nous confessionaris. Encara avui es poden veure les petites columnes, els treballats capitells i els timpans de noguera "recolocats" en els confessionaris.

L'estiu de 1940 es va instal·lar la imponent aranya de ferro forjat en el centre del creuer, realitzada pel ferrer Benjamí Sales. L'any 1941 es desprengué d'un dels suports, i moltes de les tulipes de vidre caigueren. Afortunadament, en

aquell moment no hi havia ningú dins de l'església.

La decoració pictòrica és sensiblement l'actual, amb més recarregaments.

Com en la construcció de l'església, les obres es van pagar amb donatius, procedents alguns d'ells de membres de la Junta i personal de la Casa de Caritat.

La imatge de la Mare de Déu del presbiteri

L'any 1952, en ocasió de la celebració dels 150 anys de la Casa de Caritat i dels 50 anys de l'església, es va col·locar la imatge actual del presbiteri, realitzada en alabastre pel mateix Jaume Busquets i Mollera (1904-1963), que ja havia realitzat el baldaquí i l'altar l'any 1940.

La imatge va ser pagada per la Caja de Ahorros Provincial de la Diputación de Barcelona.

El 29 de Novembre de 1952, a les 10 del matí, començava la cerimònia de benedicció de la imatge i la celebració de la Missa commemorativa, oficiada pel Sr. Arquebisbe-Bisbe de Barcelona Dr. Gregori Modrego Casaus.

Com a record d'aquest acte es va col·locar una petita làpida d'alabastre en forma d'escut, enllaçant el grup escultòric amb el pedestal de pedra nummulítica negra, on hi ha gravada una inscripció, que traduïda, diu així: “A Déu, Òptim, Màxim. En l'any del Senyor 1952, als tres dies de les calendes de desembre (29 de novembre del nostre calendari) el Bisbe de Barcelona beneí aquesta sagrada imatge en el 150 aniversari de la Casa i 50è de la seva església”.

Trasllat a les Llars Mundet

El 1802 la Casa de Caritat començà amb 189 interns, arribà a un màxim d'acollits el 1865 amb 2528, i es traslladà a les Llars Mundet l'any 1957 amb gairebé 2000 residents.

Església confiada a l'Opus Dei

L'abril de 1957, la Casa de Caritat començà a abandonar els edificis per traslladar-se a les Llars Mundet. Com a conseqüència, anaren cessant progressivament els actes de culte a l'església, fins a quedar reduït a algunes noces i a una Missa els diumenges i festes; i es va anar produint un progressiu deteriorament del temple.

Atesa aquesta circumstància, per escriptura pública de 10 de juny de 1965, la Diputació de Barcelona fa donació de l'església a l'Arquebisbat de Barcelona, manifestant expressament a l'escriptura que amb

aquesta donació es vol garantir “la continuïtat del culte públic en la referida església u oratori públic de la antiga Casa Provincial de Caridad de Barcelona, per atendre al servei espiritual de les famílies amb residència en la veïnatge de dita església”. També manifesta la Diputació que fa donació del temple per tal que l'Arquebisbat “per sí o per mediació d'una institució religiosa, proceda, de conformitat amb les disposicions del Dret Canònic, a l'ordenació del culte en la forma oportuna”.

Per executar la voluntat expressada en les clàusules de donació, l'Arquebisbat de Barcelona confia l'església a l'Opus Dei, que el 29 de juny de 1967, Festa de Sant Pere i Sant Pau, en la Missa anticipada vespertina del dia anterior, pren possessió de l'església, i es restableix el culte. Per decisió del Sr. Arquebisbe, el temple queda sota

l'advocació de la Mare de Déu de Montalegre. La seva festa és el 31 de maig, diada en que se celebra la Visitació de la Mare de Déu. L'any 2017 celebrarem els 50 anys!

IV.UNA NOVA SITUACIÓ

L'Acció Social Montalegre

Des que l'Arquebisbat de Barcelona confià l'església de Montalegre a la Prelatura de l'Opus Dei l'any 1967, a banda de les tasques pastorals pròpies de l'església, es desenvolupa una àmplia iniciativa de solidaritat amb els habitants del Raval, en la qual col·labora un nombrós equip de voluntariat.

Com sabeu, es desenvolupen diversos tipus d'actuacions per millorar les condicions de vida de les persones del Raval. Aquestes activitats comprenen diversos aspectes:

* Ajuts a l'atenció familiar primària. Aliments, roba, mobles, material de neteja.

Se'n beneficien habitualment unes 600 famílies

* Actuacions en habitatges

* Gent gran o sola. Acompanyament

* Escolarització

* Ajudes mèdiques i maternals

* Seguiment de malalts, especialment els casos de sida, drogodependència i alcoholisme

* Campanya "Aliments de Nadal al Raval"

* Ajuts per a la inserció laboral

* Cursos: alfabetització, cuina, confecció, gimnàstica, etc.

* Campanya "Cap nen sense Reis"

* Altres ajuts puntuals

Tot això es ve desenvolupant ininterrompudament des de l'any 1967. Ara farà 50 anys! I va cristal·litzar en l'Acció Social Montalegre. I aquest esquema de treball va anar molt bé fins el 1998.

Un punt d'inflexió. 1998

Comença a despuntar la immigració, amb un creixement i rapidesa inesperada.

Anys 1998 2008 2016

Espanya 1 % 11 % 12 %

Catalunya 3 % 15 % 16 %

Barcelona 4 % 17 % 17 %

El Raval 10 % 48 % 49 %

V. CONCLUSIÓ

Què hem de fer? Estem davant una nova situació. Hem passat de ser un país d'emigrants a un país d'immigrants. Com hem d'afrontar-ho? Comencem a mirar i estudiar el que es fa en diferents països que ja tenen molta experiència en immigració.

Actualment som quatre entitats coordinades: la Fundació Raval Solidari treballa el finançament, l'Acció Social Montalegre s'ocupa de l'atenció familiar primària, el Braval fa suport socioeducatiu i el Terral aposta pel desenvolupament de la dona.

El voluntariat és clau. Gent de tota edat, procedència social, opinió i creença posen la seva experiència i les seves aptituds al servei dels altres. Hi ha adolescents, estudiants universitaris, mares de família, professionals i jubilats.

I per acabar, llegiré el final d'un article que vaig publicar el mes de gener, titulat

Exclusió social, gihadisme i misericòrdia

A Braval, que és el que jo conec, mirem d'ajudar infants i joves de 30 països mitjançant el suport socioeducatiu, amb equips de futbol i bàsquet multiètnic, el reforç escolar i un conjunt d'activitats que els van arrelant en la nostra societat i facilita l'ascensor social.

El factor clau és la relació personal d'un voluntari amb cadascun dels nois. Una relació d'amistat amb un voluntari a qui estima i pren com a referent. Això és el bàsic, el que no pot faltar, és l'eina imprescindible per a la resolució real dels problemes. I així ho fan totes les entitats que ajuden.

En l'Any de la Misericòrdia convocat pel papa Francesc, podem veure-ho, a més, des d'una altra perspectiva: tot això que estem fent és una manera concreta de viure les obres de misericòrdia.

A Braval ens trobem participants i voluntaris de 9 religions: catòlics, evangelistes, adventistes, ortodoxos, musulmans, budistes, hindús, testimonis de Jehovà, jueus i persones sense cap religió. Tots amb el mateix objectiu: ajudar els altres, acompanyar-los, donar-los un cop de mà per tirar endavant; en el fons, estimar-los. I això passa per les obres de misericòrdia corporals: donar menjar, vestit, acollir els immigrants, assistir els malalts; i també per les obres de misericòrdia espirituals: ensenyar a qui no sap, donar consell, corregir i consolar. Més de 15.000 hores l'any de dedicació del voluntariat!

Primer l'ajudes, després
l'acompanyes, després l'estimes,
l'inclous en la teva vida; al final tu li
dónes esperança a ell, i ell et dona
esperança a tu. És la satisfacció que
trobes

quan ajudes, perquè hem arribat al
nucli de l'amor: reps l'amor de Déu a
través d'aquell a qui ajudes.

Vencerem la pobresa amb l'educació.
Si hi afegim la misericòrdia, estem
construint la pau.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/la-casa-de-la-
caritat-i-lesglesia-de-montalegre/](https://opusdei.org/ca-ad/article/la-casa-de-la-caritat-i-lesglesia-de-montalegre/)
(04/04/2026)